

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swérnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak sjawty,
Duši daty,
Wotpoóń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éel
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudama ƒo kóždu ƒobotu w Smolerjez knihicziščezěrni w Budyšinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Sexagesima.

Jana 4, 5—15.

„D njebjeske žórko, kať wofschewišch mje! sčtóz tebje ƒej žada, tón ƒ sbožnosćzi dže. Hdňž wopyta tebje, dha wobstara ƒebje, wón wyska a spěwa a wjekeły je, wscha srudoba ƒ wutrobny na měšće dže.“ Tak w thěrłuschu 289. spěwamy. Sčtó to hižom njeby nashonił, hdňž jemu Jěsuš polny hnady a ƒmilenja we ƒwojej sbožnišćej krašnosćzi we ƒwjatocžnej hodžinje psched jeho duschu stupi? A tola trjebamy pschezo sašo kħutneho napominanja, kaťkež džěńšnišći tekst nam pschiwola: „Duž pschistupće we wěrje ƒ žórłeschtu ƒem, to njebjeske sbože da na wěczne wschěm.“ Jěsuš to žórko žiwjenja.

1. Njeje žaneje woporniwisćeje lubosćze, dyžli teje, kotruž je Jěsuš wopokasowal. Jěsuša pschi Jakubowej studni pola Sichara nadeńdžemy. Tuto měštno bē psches staroƒławne dopomnjecza ƒwjecžene. Tu bē Abraham temu Anjesej woltař natwaril; tu bē Jakub ƒwoje stadla pařł; tu bē Josua tón lud šhromadžil a jemu to kħutne ƒłowo pschiwolał: Wubjercže ƒebi džěńka, kotremuž chzeczje ƒłuzicž; ja pať a mój dom chzemy temu Anjesej ƒłuzicž. Ale wschitko, sčtož bē tuto měštno hižom widžalo, njebē nicžo pornjo temu, sčtož ƒo nětko šta. Čzřjódka sprózných pucžowarjow ƒo Jakubowej studni bliži. To je Jěsuš ƒ Nazaretha, kotruž se ƒwojimi wuczobnikami do Galilejsćeje čžehnje. Tuczi do teho měšta woteńdu, so

bychu jědže nakupili, Jěsuš pať, wot pucžowanja sprózný, ƒo na tu studnju ƒynje. Duž Samariska žónšća pschindže, kotraž chze wodu čžěrpacž. Na njeje je widžecž, so ƒ nišćim a kħudym ludžom ƒłuscha. Tež to móžesće Jěsuš, kiž wschitkich snajesće a derje wjedžesće, sčto w čłowjeku bēšće, drje pōsnacž, so jeje dotalne žiwjenje njebē wjele hódne bylo. A tola wón se sazpimanjom na nju njehlada, ale kħutne rosrěczowanje ƒ njeje sa pocžina, so by tu bluđazu duschu na to jene, sčtož je nusne, pokasał. Kaťka nješebicžiwja lubosćž! Sčtó je tón muž, kiž tam pschi studni ƒedži, mucžny, hlódný a lacžny? Njeje to Boži Čsyn, kiž je ƒo čłowjek sčžinił, kiž wot wěcznosćze pola Wótza w njebjesach w bójsćej krašnosćzi kñježesće? Ale wón ƒo ƒam wupróšdni a wotročłowy sčtalt na ƒo wska, wón w kħudobje a ƒłabosćzi psches ƒwět kħodžesće, dokelž jeho horze žadanje po wumožěnju čłowšćich duschow napjelni, kotrež bēchu we ƒwojich hrěchach wěcznemu sčażěnju sa padnjene. Tehodla wón we wobczěžnosćžach ƒwojeho žiwjenja ženje njeje na ƒebje myřłil, ale je spróznosćž a bojosćž, hlóđ a lacžnosćž sabyl, hdňž placžesće, sabludženu duschu se sčażěnja wutorhnyčž. Tuta lubosćž, kotraž to ƒwoje njepyta, ale to, sčtož je teho drugeho, je tež na tebje spominala. Jěsuškej chze ƒo tež po twojej duschi picž. Tu ƒamu kěđžbliwosćž a ƒmilnosćž, tu ƒamu sčžěćpliwosćž a čžichosćž, ƒ kotrež ƒ tamnej žónšćej wobkħadžuje, je wón tež tebi hižom wopokasał. Duž wuswol ƒebi tola jeho sa ƒwojeho kñjesa a wodžerja; lěpsćeho nihdy njenamakasč!

2. Njeje pač tež žaneho krašniškeho dara, dyžli teho, kotryž wón nam pschinyješe. Na tutón dar Jesuſ tamnu žónſku kedžblivu ſčini, hdyž k njej džesche: „Hdy by ty wjedžala tón dar Boži a ſchtó tón je, kiž k tebi praji: Daj ſo mi napicz, dha by ty jeho proſnyla, a wón by tebi dał žiwu wodu.“ A jako ta žónſka hlybſchu myſl tutych ſłowow njeſroſny, Jesuſ jej wotmolwi: „Kóždy, kiž tu wodu pije, temu chze ſo ſaſo picž; ſchtóž pač ſo teje wody napije, kotruž ja jemu dam, temu ſo wěcznje picž njeſechze, ale ta woda, kotruž budu ja jemu dacž, budže we nim ſtudnja teje wody, kotraž ſo do wěczneho žiwjenja žórli.“ Po tym, ſo je Jesuſ tute ſłowa rěčal, ſu lětſtotki jaſchle. Wjele je ſo na ſwěcže w běhu čaſow pscheměniko. Ale tón čělny čłowjek, kiž psches jebate lóſchty ſo ſkaſy, je tón ſamſny woſtal, a to žedženje čłowſkeje wutroby po wěrnym ſbožu, po wěcznym žiwjenju je dženyſa hiſchče runje tač ſylne, kač psched dwajtyſaz lětami. Jako jelen po ſymnej wodže jachli, tač chze ſo naſchej duſchi picž po Boſy, po tym žiwym Boſy. Kač troſchtne je nam tu tola Jesuſowe ſlubjenje, ſo chze nam wodu žiwjenja dacž, kotraž lacžnoſč na wěczne ſpo-koja! Kač ſa ſwoje čělne žiwjenje, dyrbinym-li ſo lžeržecž, khlěba a wody potrebanym, tač naſch ſnutſkowny čłowjek khlěb žiwjenja a wodu žiwjenja potreba, a njenamata-li jeju, dyrbi ſawutlicž. Tutu wodu žiwjenja, kotraž naſchu wutku wutrobu ſ nowej mozu napjelnuje a wóczko ducha roſjaſnjuje, tu na ſwěcže podarmo pytamy. Tón nam jenož pohluſchazy khlích ſemſkich ſwjeſelenjow a roſ-próſchenjow poſticžuje, kotrež najhlybſche žadanje duſche njeſpoſoja; tón naſ jenož na wumjelſke džěla wjedženſtwow a pschepytowanja wědomnoſčow poſajuje, kotrež nad-běhowanemu ſwědomnju žaneho měra dacž njemóža. Šchtóž ſo pač k temu Šbóžnikowej wobrocži, w kotrymž je ſo tón wulki Bóh ſjewil, tón ſmě naſhonicž, kač ſ Khrý-ſtuſoweho ſłowa a ducha, ſ jeho krmě a ſakramenta ſwjata rěka žiwjenja ſo do wutrobow wulwa a nad-běhowanym mēr, ſlabym móz, bludžazym ſwětlo, ſrudnym troſcht a, kiž žaneje nadžije nimaju, nadžiju wěczneho žiwjenja podawa. „D žórlo žiwjenja! kiž ſwětloſč ty maſch, ſchtóž trěbne je, ſwojim to ſ luboſčju daſch. Ty žórlo ſy kraſne, tež čžiſte a jaſne, kiž ſ njebieſ ſo žórli do wutrobow tnych, kiž ſa tobu kłodža, ſo hladaju ſlych.“

3. Čzim wjazny tajteho duchowneho woſſchewjenja wot njeho doſtanjemy, čzim jaſniſcho tež ſwoju pschiſlyſch-noſč poſnajemy, ſa Šbóžnikom ſlědžicž, a čzim bóle k pschewědčenju dóndžemy: Njeje žaneho rjeiſcheho pschiklada, dyžli teho, kotryž nam Jesuſ poſajuje. Šchtóž ſebi čłowjeka ſa pschiklad a wopiſmo wuſwoli, po kotrymž chze čžinicž, ma pschezo na to pschihotowanu byčž, ſo budže we ſwojej nadžiji ſjebany. Tež najlěpſchi maja ſwoje ſlaboſče a njedokonyanoſče. Ale Jesuſ njeje žaneho hrěcha čžinił, tež ſo njeje žane jebanje w jeho rcže namatało. Šchtóž wěrne je, ſchtóž čžěſne, prawe, póčžiwne, luboſne, khlwalobne je, wſchitko to móžemy wot njeho a ſ jeho pschiklada nawutnyčž. Tu wón nam pač woſebje poſajuje, kač mamy tež my k niſkim ſo ponižecž, ſhubjenych pytačž, njeroſomnych k póſnacžu wěnoſče wódžicž a kóždu ſkladnoſč wužicž, duſche ſe ſtaženja wumóž. Ty by to wěcže hižom tež čžinicž mohł, ale tu ty ſ Kainom rjeiny: Šsym dha ja ſwojeho bratra wajačtar? tam bē čži tajte džělo wohidne, huſto ty ſe ſazpitwanjom w duchownej hordóſčji na teho dele hladasche, kotremuž by ty dyrbjal

bratſku ruku poſticžicž, ſo by jemu ſ jeho pada ſaſo wupomhal. Tač prawy wuczobnik Jesuſowy nječžini. Jemu ſtajnje kraſny pschiklad ſwojeho Anjeſa psched woczomaj ſteji, kotryž pschi wſchitkich hórkich naſhonjenjach a čžerpje-njach njeje wuſtal, ſhubjene čłowſke džěcži pytačž a ſe ſtaženja wumóž.

Nichtó njeje tač luboſč wopoſawal, kač Jesuſ; nichtó njemóže lěpſchich darow dawacž, dyžli wón; nihdže kraſniſcheho pschiklada njenamatamy, dyžli jeho. Duž ſahor ſo naſcha wutroba we wěrje a luboſčji k njemu, a naſch rót ſ radoſčju wuſnaj: Pola tebje je to žiwe žórlo!
Hamjen. M. w Hr.

A.

Črjebaj ſwěru Bože ſłowo!

Wój a čžerpaj ſ Božoh' ſłowa
Kraſne daru pschezo ſ nowa:
„Sa wſchě hrěchi wodamanje,
We wſchěch bitwach dobywanje.
Tu maſch ſwětlo w čžemnych khlwilach,
Lěkarſtwo tež w hórkich čžwilach;
Na pucz ſwěrnoh' pschewodžerja,
We wſchěj nuſy woſſchewjerja.“
Tač ſe žórla ſwjateho
Žiwe' wody napij ſo!

B.

Hallelujah bjes kónza!

Hallelujah! — hdyž mje luby pschecžel khlwali;
Hallelujah! — tež hdyž njepschecžel mje ſwari,
Hallelujah! — w nozach ſtyſniwých,
Hallelujah! — w khlwilach radoſtných!
Hallelujah! — njech mje wſchelka nuſa tnyſchi,
Hallelujah! — hdyž ſaſ' pomoz ſo mi bliži!
Hallelujah! — njech wſcho pschezo dže, kač Jesuſ chze.
Hallelujah! — tač čžu ſpěwacž do wſchěj' ſbóžnoſče.

Suriy Bróſk.

Horkach je rjeiſcho.

Psched někotrym čžaſom běſche ſtara pobožna žona žiwa, kotraž dyrbjesche khoróſče dla we ložu ležecž. Kſchescžijaniſka žona, ju wopytowaza, tu khoru pschezo wjeſeku namata. Sejna wopytowarka pač mējesche bohata towarſchku, kotraž běſche pschezo ſrudna, hacž runje běſche wěrjaza; duž ſebi wona myſleſche, ſo budže ſa nju derje, hdyž tu wjeſeku khoru jeſnaje; teho dla ju jun-króčž ſobu wja. Ta khora bydleſche horkach pod tſěchu w malej ſtwicžzy. Sato běſchtej jedyn ſkłod ſchlój, dha bohata žona kufnju ſbēhajo ſawoła: „Kač čžemne a maſane tu je!“ — „„Dale horkach budže lěpje““, towarſchka wotmolwi. Wonej běſchtej ſkłod wſche dóſchloj, ale tam tež lěpje njebē. Duž bohata žona ſaſo ſkoržesche, ale jejna towarſchka praji: „„Dale horkach je lěpje.““ Po tſjoch ſthodach běſche hiſchče hubjenſcho a woſpjet ſo ta jena wobcžew-waſche a ta druha wotmolwi: „„Dale horkach je lěpje.““ Škóncžnje do teje ſtwicžki ſaſtupiſchtej. Tam pač běſche wſcho čžiſte, kčžjaze róže ſtejachu pschi wofnje, luboſne ptacžki tam ſpěwachu. A we ložu ležesche ta khora ſ wjeſekym, ſo ſmēſkotatym woblicžom. Ta bohata žona k njej rjeiny: „To dyrbi wam čžěžto byčž, tu ležecž.“ Khora ſo ſmējesche a wotmolwi: „Horkach je rjeiſcho.“

A tač tež je. Hdyž ſo nam hubjenje dže, pomyſlmy ſebi tehodla na to, ſo je horkach lěpje.

Puboscź k Jesuſej.

Głóſ: Božo, Anježe teho ſwěta —

Jesu, duſche horza žadoscź,
Ty wěſch, ſo cze lubo mam;
Boži měr a ſbóžnu radoscź,
Mam-li tebe, ſaczuwam.
Ja ſym twój, a ty ſy mój;
Wěcźnje, Jesu, ſwojej ſmój!

Tvoja miłoscź je mje ſnała,
Prjedy hač ſwět wuhladach;
Ja mje na ſwój klin je wſala,
Hdyž cze hiſcze njeſnajach.
Ja ſym twój, a ty ſy mój;
Wěcźnje, Jesu, ſwojej ſmój!

Jaſo dźěczo ſy mje wodził,
Zandžel twój mje fitaſche;
Wěrnoſcź ſy ty do mnje plodził,
Twój Duch da mi poſnacze.
Ja ſym twój, a ty ſy mój;
Wěcźnje, Jesu, ſwojej ſmój!

Ach, fač ſy mje wobarnował
W ſtraſchnych lětach młodoſcze,
So ſym ſwoju wěr u ſhował,
Wostał w Božim kraleſtwje!
Ja ſym twój, a ty ſy mój;
Wěcźnje, Jesu, ſwojej ſmój!

Ty mje pytaſch, hdyž ja bludžu,
S padom mje ſaſ poſbėhaſch;
S troſchtom ſhwataſch, hdyž ſo rudžu,
Wuſtawam, mi pomoz daſch.
Ja ſym twój, a ty ſy mój;
Wěcźnje, Jesu, ſwojej ſmój!

Njech ſym žiw, njech ja mrěju,
Ja ſo tebi porucžam;
Kóždy czaſ cze w duſchi ſnėju,
Twoje rany wokoſcham.
Ja ſym twój, a ty ſy mój;
Wěcźnje, Jesu, ſwojej ſmój!

Hdyž mi widženje ſo minje,
Wjazy rěczecź njemóžu,
Cžěto ſlabnje, wſcha mój hinje,
Dha njech hiſcze ſdychuju:
Ja ſym twój, a ty ſy mój;
Wěcźnje, Jesu, ſwojej ſmój!

K. A. Fiedleř.

Šhto cžlowjek dacź njemóže.

Jaſo jaſtarſku kral Alexander do Indije pschińdže, praji wón k nělotrym ſwětamudrym, ſo dyrbja ſebi něſchto wot njeho wuproſhycź, ſchtožkuli chzedža, a ſo chze jim to dacź. Woni wotmolwichu, ſo wón jim jich próſtwu dopjelnicź njemóže. Alexander bu njeſczerplivy a praſheſche ſo: „Šhto to je, ſchtož bych wam dacź njemohł?“

Na to džachu woni: „Daj nam njeſmjertnoſcź a wěſtoſcź psched ſmjerczu!“

Wón dyrbjeſche wuſnacź, ſo to njemóže.

Wóh luby Anjeſ ſam móže nam to dacź a wón dawa wſchitkim wuſwolonym njeſmjertnoſcź, ſo móža kraleſtwo kraſnoſcze wobdlicź a w tym ſamym ničzo, ſhiba wjekele wužiwać, a to niž jeno na wěſty czaſ, ale do wſcheje wěcźneje wěcźnoſcze.

Jan Khróſt.

Wěrny a ſajimawy podawł, psched nimale 40 lětami wot M. Roſtoſka, w ſwojim czaſu wučerja w Drjeczinje a ſnamjeniteho pschirodoſphtnika, ſjawnoſczi pschepodaty.

Šyma bė a ſněh. Po dróſy, kotraž wot Budyſchina k wječzoru wjedže, po tač mjenowanej „Draždžanſkej“ dróſy, ſtupa muž. Chzemy ſebi jeho wobhladač, ſe ſady a wot přědka, přjedy hač dale wo nim rěczimy. Wón je ſrěnjeje wulkoſcze, ſterje mały hač wulki, tola ſaſadžit. Na głowje ma cžorny kulojty klobuk. Šeho cžorna draſta je kětro wotnoſchena, tola hiſcze žyla, jeno pod pažu praweho rukawa je ſo ſchow trochu puſchcził. Přědku ma bėlu pschedoſchlku. Šeho wobliczo je blėde a džerkawe; hubje ſtej trochu wumalitej. Na jeho wobliczu ſo někajka głuboka žaroba wotražuje. Wón je na pohlad něhdže poſta lět ſtary. We ſwojej prawej ruzy džerži kij a woczi ma ſ nawocžemi wobronjenej. Šeho žyły napohlad je tajki, ſo mėnimy, ſo mamy tudy někajkeho wučeneho psched ſobu. A temu tež tač je. Wón je dotal w „mėſcze“ pschewywał a „hodžiny“ dawał, t. r. wón je džěczi w jich domach roſwucžował w cžitanju, piſanju, licžowanju a t. d. Wſchelatič njeſpodobnych wobſtejnoſcžow dla, na kotrež poſbžišcho hiſcze ſpomnimy, je ſ nim tač daloko pschichł, ſo je jeho mėſchčanſka rada ſ mėſta wupoſała a jemu kručze pschirucžila, ſo ſo w „mėſcze“ wjazy poſaſacź njeke. Wona je jeho poſaſala do wſy S., někotre hodžiny ſady Kamjeńza, hdžež je ſo narodžil, ſo by ſo tam gmejna ſa njeho ſtarała. Woni chzachu jeho po tajkim do ſhudobnje tyknyč, hdžež mėjeſche w hromadže byč wón, jač wučeny a ſbžělaný muž, ſnano ſ proſcherjemi a wſchelatič njeduschnym ludom. So ſo jemu to tač prawje njecha, ſo je jeho wutroba poſhmurjena, jeho křód cžežki a ſo jara njeſhwata, móžemy ſebi myſlicź. Na tutym puczu jeho nadeńdžemy. Přjedy hoſczenza „k tšjom hwěſdam“ džěli ſo droha; runje won dže do Draždžan, na prawu ruku do Kamjeńza. Wón ſo teho dla na prawu ruku winje. Nětko pschińdže koczma, „Töppelſchenke“ mjenowana, přěnja koczma. Šemu date njeje, nimo koczmy hič. Wón jaſtanje, haj koczma je; wón jaſtupi a da ſebi ſa krocit „cžiſteho“ porjedžicź. Šón wupije; nětk kroczi dale, hač napoſledk do Kamjeńza pschińdže W tač wjele koczmach je přjedy hiſcze nutſka pobyl, njewěmy. Tu jaſtupi do jeneho hoſczenza a dawa ſebi jenu „pólku“ po drugej porjedžecź, hač je ſo na poſledk tač wopił, ſo, jeli jeho njejſu won cžiknyli, ſu jemu tola kaſali hič, hdžež je ſem pschichol. To je wón tež ſwėru wobkėžbował. Wón ſo njeje wobhladował ſa pucžom, kotryž do S. wjedže, ale je jaſo do Pancziž abo do „Alóſchtyra“ pschichol. Wot jow winje ſo na prawu ruku a pschińdže ſkóncžuje do Biſkopiz. Po želeſnizy pschewjeſy ſo hač do „Žiczeńka“; dale ſebi ſwėrik njeje. Po wupiczu nělotrych ſchleńcžkow „cžiſteho“ winje ſo jaſo na prawu ruku a pschińdže do Guſki, hdžež dlėje dnyli džen wosta, wot jeneje koczmy do drugeje křodži a ſo napoſledk tež hiſcze ſ nēcim wobſtara, wo cžimž ſebi myſli, ſo budže trjebacź. „Ale, knjeſ Khróſto“ — Jan Khróſt* je jeho mjeno — dopominaju jeho ludžo, „jeli Wch do „mėſta“ chzecze, dha kych ja nětko cžinił, ſo bych ſchol“. Ale wón pschezo hiſcze njeńdžeſche, dopomni ſo pač pschi tym na mnje a pschińdže ke mni.

W lėcže 1856, małeho rózka, džen do pokutneho pjatka, po-

* Khróſt, a, m., Geſträuch, Gehölz, Buſch.

počnuju w tšeczej hodžinje klapa něchtó pola mje wo durje. Za won pohladam. Pšchede mnu steji San Khróšt. Za jeho lubje witam. Wón ſo ſamolwja a praji: „Njedžiwajće, jeli molu, chžych Waſ raſ wopntacž a Waſ proſhycž, hacž mje njechali jenu nóz hospodomacž. Tola jeli ſo nječžini, njecham Waſ wobčezowacž, dha dale du“. Za praju: na žane waſchnje; ja ſym Waſ hižom wjele króčž proſhl, ſo byſchće mje raſ wopntali; Wn hiſchće ženje pſchiſchli njeiſće; Wn woſtanjecže dženſa pola mje. Tola jene dyrbju Wam prajicž: ja mam w Guſžy hiſchće jenu hodžinu dawacž a dyrbju Waſ na khwilu wopuschćicž; woſoło woſmich pſchińdu ſaſo dom. Scže Wn ſ tym ſpoſojom? „Lubje rad!“ Za dowjedu jeho nětk horje do iſtwy a hdyž ſym we ſwojim powoſanju hotowy, nawarju jemu khoſeja. Na to ſo ſ prjecžhicžu ſhotuju a praju: Za dyrbju nětk hičž; tu macže mój pjelž; čžićže ſebi „khomody“; tu ſu ſchtrichowancžka a ſwécžka, ſaſwécžće ſebi, hdyž budže čžma; tu je drjewo, tepče a pſchikladujće, a tu je moja knihownja; čžićže jaſo byſchće domabyli. Na ſaſowidženje! — Saſo woſoło woſmich domoj pſchińdžech, ſedžeſche Khróšt w mojim kožuſche pſchi blidže ſa khachlemi w lóbdymnej ſtwje; ſatepił njebė, ale ſwécžku bė ſebi ſaſwécžil. Tón ſamy wjecžor ſo dolho roſrécžowaloj njeiſčmoj, ale ſmój ſo bórſy ſ mėru podaloj.

Na druhi džen rano, hdyž bėchmoj khoſej wupikoj, praſchecše ſo Khróšt najprjedy, hacž chžu ſnano ke miſchi hičž, a jaſo jemu wotmolwich, ſo dženſa njepondu, ſapocža wón hnydom wo něčžim pädagogiſkim rėcžecž, na čžož pał jemu wjele napschecžiwicž nje-móžach; w tutym naſtupanju bė wón dale hacž ja, to ja wjedžach. Za ſo potom ſydyžech ſ pianofortej a jemu něſchto pſchednoſchowach. Wón khwilu pſchipoſłuchowacše, bórſy pał mje prjecž ſcžeže, prajžy: „Chžemoj ſo hiſchće khwilu roſmłowjecž.“ Sjawnje bė widžecž, ſo žada roſpróſchenje abo powucženje. Wón rjetny ke mni:

„Wn ſcže pſchirodoſpytnik a ſcže ſo hižom dlėjſchi čžaſ ſ pſchirodoſpytſtwom naſkladowali, prajće mi: Schto wucži pſchirodoſpytſtwo wo njeſmjertnoſčži čžlowiſeje duſche?“

„Anjeſ Khróšto“, wotmolwich ja, „ja čžeſčžu Waſche do-wėrjenje, kotrež w tutym naſtupanju ke mni macže, a tola ſda ſo mi, jaſo by ſo Waſche praſchenje runa ke temu, jaſo chžyli ſo Wn ſnano ſchemža praſchecž, kał ſo ſchtrymy abo khoſejowe młhncžki čžinja. Wón Wam wotmolwi: To ja njewėm; praſchejće ſo tych, kiž tute wėžy čžinja, čži wjedža Wam to lėpje roſpowjedacž.“

Khróšt. To ſo mi džitwne wotmolwjenje byčž ſda. Wn mėnicže po tajkim, kał ſo ſda, ſo dyrbju ſo ſ tutym praſchenjom na někaſkeho duchowneho wobrocžicž.

Za. Haj, tał ja mėnju.

Khróšt. Za pał chžych to runje wot Waſ ſlyſchecž.

Za. Waſche praſchenje naſtupa po prawym wėru. Pſchirodoſpytſtwo pał je wėdomoſčž a nima po tajkim ničžo čžinicž ſ wėru. Pſchirodoſpytnik njejmė wėru mėſchecž do ſwojich pſchepntowanjom abo praſchenjom, to bylo mozowanje zuſych prawow. Na rune waſchnje nima ſaſo theologa prawo, pſchirodoſpytnikej prijódkpiſacž, ſchto ma wucžicž abo piſacž a ſchto niž.

Khróšt. Wn chžecže mi po tajkim ſwoje wotmolwjenje na moje praſchenje ſapowjedžicž a njechacže mi Waſche nahladu w tutym naſtupanju ſdžėlicž.

Za. Za chžu Wam wſcho prajicž, ſchtož wėm a ſchtož Wn po prawym tež wjedžecž móžecže, hdyž na pſchirodu kėžbujecže. Wn pał njejmėcže, hdyž Waſ njeſpoſoju, potom hnydom prajicž, ſo do žaneje njeſmjertnoſčže njewėrju. Swonkna pſchiroda nima žane pſchiklady, ſ kotrychž by ſo njeſmjertnoſčž direktnje dopoſacž

hodžika, pſchetož ſchtož my ſa tajke wudawamy, ſu jeno rjane prajidla; wone tež něſchto dopoſažuju, ale niž to, ſchtož dyrbja.

Khróšt. Szym wczipny, Waſche roſſtajenje ſlyſchecž.

Za. Wn ſo najprjedy praſchamy: ſchto je njeſmjertnoſčž? Njeſmjertnoſčž je žiwjenje po ſmjercži. Sa pſchedſnamja njeſmjertnoſčže plačža woſebje ſcžėhowaze pſchiklady: wotzucženje pſchirody po ſymje, pſcheńcžne ſorno a pſchemėnjenje huſanžy do mjetla. Po ſymnej ſymje nałeto wſcho jaſo wožiwja; ſemja kryje ſo ſe ſelenej draſtu; ſe ſemineho kłina wubiwaju rjane kwėtki; ſchtož, ſ kotrychž je naſymu liſcže wotpadale, ſo ſaſo ſelenja; ptacžki, kiž ſu naſ naſymu wopuschćike a do čžopliſchich krajow ſacžahnyke, wróčēju ſo ſaſo ſ nam, a w lėſach, kałke to wjeſełe ſpėwanje! W w hatach, kałke to rjechtanje! W wacžki a muſchki a mjetłki, žyly powėtr je ſ nimi napjelnjenty a žyly ſwjercž ſemje je ſ nimi potryty. Njeje do nowe žiwjenje? Njeje to žane pſchedſnamjo žiwjenja po ſmjercži? Nė, praji ſymny pſchirodoſpytnik; žiwjenje je, tež móžemy ſ džėla prajicž, nowe žiwjenje, niž pał žiwjenje po ſmjercži. Schtož ſe ſemje wubiwja abo na ſchtomach wuroſcžuje, je nowa młodžina ſe ſtareje roſtliny abo žyly nowa roſtlinja ſe ſymjeſchła. Stara roſtlinja ſaſo wubiwja, dofelž ma hiſchće žiwjenje w ſebi, a ſe ſornjeſchła wuroſcžuje nowa roſtlinja, dofelž je khmane, khochowy puſchćecž. Wotemrėta abo žyly morwa roſtlinja wjažy njewubiwja, runje kał tež wuſkhnjena hałoſa žane liſcže wjažy njenaſadžuje a wotemrėte abo ſ mucžy roſmłėte ſymjeſchto žanu nowu roſtlinu njeplodži. Ženo žiwjenje plodži žiwjenje; žiwjenje woſtanje, je wėcžne, je njeſčoncžne, doniž pſchiroda žywa a móžna woſtanje. Schtož je žyly morwe, wjažy njewožiwi. W ſymje njeje pſchiroda morwa; jeje njeſkutkowanje je jeno ſpanje. Nałėcžowa a lėcžowa čžoplota njewožiwi morwu pſchirodu, ale wubudži žiwu pſchirodu ſe ſpanja. Pſchiroda wotzucži. Tał wotzucži živy čžlowjeł ſe ſpanja. Chžyli nětkó prajicž: Kał živy čžlowjeł ſe ſpanja wotzucži a kał žywa pſchiroda po ſymſkim ſpanju ſ nowemu žiwjenju wotzucži, tał tež morwy čžlowjeł po ſmjertnym ſpanju abo po ſmjercži jaſo wožiwi a wotzucži, dha by to jeno pſchirunanje bylo bje-wſcheho dopoſanja, a ſaſlucženje by tež teho dla wopake byke, dofelž my tudy na morweho pſchenjeſemy, ſchtož ſo jeno wo žiwym prajicž hodži.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Sa pomozneho duchowneho we Wjelecžinje bu knjeſ kandidat Njencž ſapokaſany a doſta duchownu ſwjecžisnu. Wón je ſ pomozny ſwojeho nana, kiž je khorowaty, poſtajenty.

— Sa ſararja pſchi ſchiznej žytkwi w Draždžanach, na mėſto namėſtneho preſidenty konſiſtorſtwa D. Dibeliuſa, bu knjeſ ſarał Nėlcž w Draždžanach wuſwolenty. S tym ſaſtojńſtwom je ſ dobom ſuper-intendentura ſa Draždžany ſwjaſana.

Sa ſautſłowne miſzionſtwo

je ſo w Moſkacžicžanſkej woſadže do rukow knjeſa ſararja Wicžaja 10 hrimnow dariko.

„Bombaj Bób“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchėch pſchedawarńjach „Serb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtač. Na ſchtwórcž lėta plačži wón 40 np., jenotliwe čžiſta ſo ſa 4 np. pſchedawaju.